

Sygnatura akt XIV C 1155/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08-11-2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jolanta Czajka-Balon

Protokolant: st.sekr.sąd. Grażyna Bielicka

po rozpoznaniu w dniu 11-10-2022 r. w Pile

sprawy z powództwa M. K. (1), J. N.

przeciwko Gmina Miejska W.

o zapłatę

1. Oddala powództwo.

2. Zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 13.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Jolanta Czajka-Balon

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 października 2017 r. (data nadania) powodowie M. K. (1) i J. N. wnieśli powództwo przeciwko Gminie Miejskiej W. o zasądzenie kwoty 428.962,51 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego tytułem bezpodstawnego wzbogacenia.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, iż czynili nakłady na nieruchomość, która nie była ich własnością, a w związku z realizacją inwestycji w postaci stacji paliw - w celu dokonania jej odbioru niezbędne było wykonanie drogi dojazdowej do stacji paliw na działce nr (...), co też uczynili. Sporne nieruchomości wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 28.05.2015 r. zostały przejęte przez Gminę Miejską W. z mocy prawa. Powodowie ponieśli nakłady w postaci zrobienia drogi, która obecnie jest drogą publiczną. Odszkodowanie za działki przejęte pod drogi publiczne zostało im wypłacone w wysokości 374,977 zł, jednakże nie uwzględniło ono nakładów poniesionych przez powodów na nieruchomość, gdyż do sporządzenia wyceny był brany po uwagę stan nieruchomości na dzień przejęcia, w którym to dniu nakłady nie zostały jeszcze poczynione. Łączna wysokość nakładów jaka poczynili powodowie wynosi 428.962,51 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 czerwca 2018 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powodów kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany nie znajduje podstaw do uznania powództwa, gdyż powodowie z własnej inicjatywy realizowali w latach 2011-2012 inwestycję niedrogową. Przedmiotem inwestycji powodów nie była bezpośrednio budowa drogi dojazdowej lecz inwestycja niedrogowa – stacja paliw, do której powodowie musieli wybudować zjazd z obwodnicy i drogę dojazdową do stacji paliw. W tej sytuacji zastosowanie ma przepis art.16 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, z którego wynika, że budowa lub przebudowa dróg publicznych spowodowana inwestycją niedrogową należy do inwestora tego przedsięwzięcia na podstawie umowy zawartej między zarządcą drogi,

a inwestorem inwestycji nie drogowej. Budowa zjazdu z drogi wojewódzkiej była realizowana przez powodów na podstawie decyzji i umowy powodów z Wojewódzkim Zarządem Dróg Wojewódzkich w związku z powyższym ewentualne roszczenia o zwrot nakładów na budowę zjazdu z realizacją inwestycji nie drogowej tj. budowy stacji paliw, powód winien skierować do (...) na podstawie art.16 ustawy o drogach publicznych. Budowa drogi publicznej na działce nr (...) była realizowana przez powodów z własnej inicjatywy, bezumownie, sprzecznie z art.16 ustawy o drogach publicznych. Pozwany pouczył i poinformował pozwanego o faktycznych i prawnych okolicznościach nie drogowej inwestycji powodów, w odpowiedzi powodowie zadeklarowali nieodpłatne wybudowanie drogi dojazdowej na działce nr (...). Dodatkowo pozwany zwrócił uwagę, że powodowie domagają się zwrotu nakładów na budowę drogi publicznej na działce nr (...), które dokumentować mają załączone do pozwu faktury, jednakże faktury te dotyczą budowy zjazdu z obwodnicy na drogę wewnętrzną, co w świetle jest przedsięwzięciem objętym odrębnym pozwoleniem na budowę i nie jest tożsame z budową drogi dojazdowej, wobec czego roszczenie o zwrot nakładów na wybudowany przez powodów zjazd z obwodnicy jest chybiony. Zarówno budowa zjazdu z obwodnicy, jak i budowa drogi dojazdowej realizowane były w warunkach przepisu art.16 ustawy o drogach publicznych, a to oznacza, że inwestycje te obciążają powodów.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. N. i M. K. (1) prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...), (...) spółka cywilna nabyli od T. i E. P. w dniu 20.04.2011 r. działkę nr (...) o pow. 0.2161ha dla której Sąd Rejonowy w Wągrowcu prowadzi księgę wieczystą o nr (...). W dniu 21.03.2012 r. kupili działkę nr (...) o powierzchni 0,5617 ha dla której Sąd Rejonowy w Wągrowcu prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Wymienione działki powstały z podziału działki nr (...) zapisanej w księdze wieczystej pod numerem (...) na podstawie decyzji Burmistrza Miasta W. (znak sprawy (...). (...).13.2011) z dnia 5 kwietnia 2011 r. który zatwierdził podział działki nr (...) na działki nr (...), decyzja ta stała się ostateczna w dniu 7 kwietnia 2011 roku. Rzeczonego podziału dokonano zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego miasta W. – w którym działki (...) są oznaczone symbolem „d” – ulica projektowana dojazdowa.

Powodowie z własnej inicjatywy realizowali w latach 2011-2012 inwestycję niedrogową – stację paliw na działce nr (...) przyległej do działki (...). Prowadzili trzy niezależne inwestycje. Budowali:

- zjazd z obwodnicy W. z drogi wojewódzkiej nr (...) ul.(...) na drogę wewnętrzną tj. działkę nr (...),
- stację paliw na działce nr (...)
- drogę dojazdową na działce nr (...) prowadzącą do stacji paliw budowanej na działce przyległej (działka nr (...)), która stanowiła ich własność.

W tym celu powodowie musieli zbudować zjazd z obwodnicy. Decyzją (...) Zarządu Dróg Wojewódzkich w P. z dnia 14 lipca 2011 roku zezwolono na lokalizację zjazdu z obwodnicy na projektowaną drogę wewnętrzną (działka nr (...)). Tego samego dnia powodowie zawarli umowę z (...) Zarządem Dróg Wojewódzkich w P. ustalającą szczegóły warunków przebudowy odcinka obwodnicy obejmująca rozbudowę jezdni o pas dla lewoskrętów, spowodowanej inwestycją niedrogową polegającą na budowie drogi wewnętrznej (działka nr (...)). W §4 ust.1 pkt d Inwestor – Powodowie zobowiązali się do komisijnego przekazania (...) zrealizowanych nowych inwestycji drogowych (poniesionych nakładów). Szacunkowy koszt inwestycji drogowej Inwestor określił na kwotę 300.000 złotych.

6 października 2011 r. decyzją nr (...) Wojewoda (...) zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę inwestycji „ Budowa zjazdu z obwodnicy W. (droga wojewódzka nr (...) ul.11listopada) na drogę wewnętrzną (działka nr (...)) w W..

J. N. i M. K. (1) pismem z dnia 28 marca 2012 roku zwrócili się do Burmistrza Miasta W. z prośbą o wyrażenie zgody na dysponowanie działką o numerze ewidencyjnym (...), która stanowi drogę publiczną na cele budowlane. Oświadczyli

jednocześnie w tym piśmie, że nakłady na realizację budowy drogi zostaną poniesione przez inwestorów i nieodpłatnie przekazane na rzecz Gminy Miejskiej w W.. Odpowiadając na wniosek Burmistrz Miasta W. poinformował, że warunkiem koniecznym zawarcia umowy o budowę drogi publicznej spowodowanej inwestycją niedrogową jest uprzednie ujawnienie przez Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Gminy Miejskiej W. jako właściciela działki (...).

Dowód: pismo z dnia 28 marca 2012 r. – 81, odpowiedź Burmistrza Miasta W. z dnia 23 kwietnia 2012 r. – k.82

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wągrowcu wydanym w dniu 25 maja 2012 r. oddalono wniosek Gminy o odłączenie z księgi wieczystej KW nr (...) działki nr (...) i o przyłączenie jej do księgi wieczystej KW nr (...), gdzie jako właściciel wpisana jest gmina Miejska W., wskazując że uregulowanie kwestii własności działek (...) powstałych w wyniku podziału działki nr (...) możliwe jest w postępowaniu o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 25 maja 2012 r. – k.84-85

Decyzją nr (...) wydana w dniu 19 kwietnia 2012 r. wydana przez Starostwo Powiatowe zatwierdzono projekt budowlany i udzielono pozwolenia na budowę w celu wybudowania stacji paliw. Decyzją z dnia 10 października 2012 r. powodowie otrzymali zgodę na budowę drogi dojazdowej na działce nr (...). Z uzasadnienia tej decyzji wynika, że powodowie 3 sierpnia 2012 r. złożyli w Starostwie oświadczenie o prawie do dysponowania przedmiotową działką, w celu uzyskania pozwolenia na budowę. Mimo braku umowy z pozwaną Gminą powodowie kontynuowali budowę drogi dojazdowej na działce nr (...).

Dowód: decyzja z dnia 14 lipca 2011 r. – k.71, umowa z dnia 14 lipca 2011 r. – k.74-75, decyzja nr (...) z dnia 6 października 2011 – k.72-73, decyzja nr (...) z dnia 19 kwietnia 2012 r. – k.76-78, decyzja nr (...) z dnia 10 października 2012 r. – k.79-80

Na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 28 maja 2015 r. w sprawie sygn. akt I C 706/14 uznano, iż przedmiotowe działki z dniem uprawomocnienia się decyzji Burmistrza Miasta W. z 5 kwietnia 2011 r. przeszły na własność Gminy Miejskiej W. jako grunt wydzielony pod drogi publiczne, za który przysługuje właścicielowi odszkodowanie.

5 czerwca 2012 roku T. P. i E. P. jako cedenci i J. N. i M. K. (1) jako cesjonariusze zawarli umowę cesji, na podstawie której cedenci przenieśli na powodów przysługująca im wobec Miasta W. wierzytelność z tytułu odszkodowania za przejęcie na własność miasta W. na podstawie decyzji Burmistrza Miasta W. z dnia 25 czerwca 2010 roku gruntów pod drogę publiczną stanowiących działkę opisaną uprzednio geodezyjnie jako działka (...), a obecnie opisana geodezyjnie jako działki o numerze (...). Na podstawie tej umowy powodowie 8 września 2015 r. prowadzili negocjacje z Gminą Miejską W. w sprawie uzgodnienia wysokości odszkodowania za działki gruntu wydzielone pod drogi publiczne. Strony nie doszły do porozumienia.

3 listopada 2015 r. J. N. oraz M. K. (2) złożyli oświadczenie jako wspólnicy spółki cywilnej (...) s.c. iż nieruchomości położona w W. przy ul. 11 listopada – działka nr (...) w dniu wydania decyzji podziałowej z dnia 5 kwietnia 2011 r. nie była zabudowana, ani zagospodarowana. Na działkach w tamtym czasie nie były poczynione żadne nakłady budowlane, ani roślinne.

Decyzją Starosty (...) z dnia 12 stycznia 2016 r. na skutek złożonego wniosku 10 września 2015 r. przez powodów ustalenie i wypłatę odszkodowania za nieruchomości gruntowe wydzielone pod drogi publiczne, orzeczono odszkodowanie w wysokości 374.977 zł na podstawie operatu szacunkowego.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 5 czerwca 2012 r. – s.70-71 akta sprawy GN.683.23. (...), protokół negocjacji z dnia 8 września 2015 r. – s.72-73 akta sprawy GN.683.23. (...), decyzja Starosty (...) z dnia 12 stycznia 2016 r. – akta sprawy GN.683.23. (...)

Powodowie 13 lipca 2016 r. wnieśli do Sądu Rejonowego w Wągrowcu wniosek o zavezwanie Gminy Miejskiej W. do próby ugodowej w związku z poczynionymi nakładami na przedmiotowe nieruchomości w postaci zrobienia drogi, która obecnie jest drogą publiczną. Łączna wartość nakładów została określona przez powodów na kwotę 42.962,51 zł. Sprawa była prowadzona pod sygn. akt I Co 659/16. Do ugody nie doszło, gdyż druga strona nie znalazła podstaw do dokonania takiego zwrotu.

Dowód: akta sprawy I Co 659/16.

Powyższy stan faktyczny nie był pomiędzy stronami sporny. Został ustalony w oparciu o załączone dokumenty, odpisy ksiąg wieczystych, akta sądowe oraz urzędnicze. Dokumenty w sprawie są prawdziwe i nie budzą wątpliwości. Brak jest racjonalnych przesłanek, aby je kwestionować z urzędu. Jedyną sporną kwestią jest to czy Gmina Miejska W. zobowiązana jest do zwrotu nakładów jakie J. N. i M. K. (1) ponieśli na budowę drogi dojazdowej na działce nr (...), której właścicielem jest Gmina.

Zgodnie z treścią art.232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne – art.6 k.c. Nie wymagają dowodu fakty powszechnie znane (art.228 k.p.c.) oraz fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli uznanie nie budzi wątpliwości – art.229 k.p.c.

W ocenie Sądu wiarygodne były także dokumenty urzędowe. Zostały one sporządzone przez powołane do tego organy, w przepisanej formie i stanowiły dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.)

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków P. H. oraz S. W., którzy zeznawali w sposób spójny, wiarygodne, zgodny z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Wyjaśnienia pozwanego, za którego stawił się zastępca Burmistrza B. S. były przekonujące, spójne i logiczne oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Wyjaśnił, że powodowie na własne ryzyko wybudowali drogę prowadzącą do ich stacji paliw, nie mieli zgody miasta na jej dysponowaniem.

Sąd częściowo dał wiarę wyjaśnieniom powoda M. K. (1), który potwierdził, że droga była konieczna dla inwestycji, gdyby jej nie wybudowano, korzystanie ze stacji byłoby utrudnione. Stacja paliw była jego i J. N., którzy ostatecznie odsprzedali stację (...). Przyznał, że dostali od miasta odszkodowanie za działki przejęte pod drogi publiczne. Powód wyjaśnił, że ciężko mu określić jakie były koszty wybudowania drogi, gdy prace wykonywali różni wykonawcy i prace nie były robione w jednym czasie, najpierw zrobiono zjazd z obwodnicy, potem stację a na koniec drogę dojazdową. Sąd nie dał wiary w wyjaśnienia, że powodowie zostali wprowadzeni w błąd przez miasto. Powód J. N. zeznał, że godził się wraz z drugim powodem na poniesienie kosztów budowy drogi, bo wiedział, że będzie mógł sprzedać cały teren z drogą i zjazdem.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z dziedziny szacowania nieruchomości na okoliczność wartości nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...), przy czym wartość nieruchomości miała zostać ustalona według cen aktualnych ale według stanu z 2012 roku. Do sporządzonej opinii zastrzeżenia złożył pozwany, do których biegły odniósł się w opiniach uzupełniających i wyjaśnieniach złożonych na rozprawie.

W tym miejscu należy podkreślić, że ocena dowodu z opinii biegłego przeprowadzana zgodnie z art. 233 §1 k.p.c. nie jest dokonywana pod kątem wiarygodności lecz polega na pozytywnym bądź negatywnym uznaniu wartości rozumowania biegłego i uzasadnieniu dlaczego pogląd biegłego trafił lub nie do przekonania sądu. Z jednej strony konieczna jest kontrola z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania i źródeł poznania, z drugiej – istotną rolę odrywa stopień zaufania do wiedzy reprezentowanej przez biegłego. Zatem Sąd ocenia dowód z opinii biegłego pod względem fachowości, rzetelności lub logiczności.

Opinię sporządzoną przez biegłego Sąd uznał za rzetelną, dostarczającą Sądowi niezbędnych informacji fachowych i wiadomości koniecznych dla oceny okoliczności sprawy i rozstrzygnięcia sporu. Opinia sporządzona została przez

specjalistę sprawującego swoje funkcje od wielu lat, dysponującego nie tylko fachową wiedzą, ale i niezbędnym doświadczeniem życiowym. Sformułowania w niej użyte są logiczne, spójne, a wnioski wyrażone stanowczo. Analiza treści opinii pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, iż została ona sporządzona zgodnie z zasadami wiedzy fachowej, po dokładnym zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powodowie dochodzili od pozwanego zwrotu nakładów na budowę drogi dojazdowej znajdującej się na drodze publicznej należącej do Gminy M. W. i jako podstawę swojego roszczenia powołali art. 405 k.c. z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia.

W ocenie Sądu, na podstawie analizy sprawy, przedmiotowe powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Po pierwsze, postawą roszczeń nie może być art. 405 k.c., w niniejszej sprawie relacje prawne między posiadaczem, a właścicielem rzeczy odnoszące się do zwrotu poniesionych nakładów na rzecz , a tak powodowie zakreślili podstawy faktyczne powództwa wywiedzionego w niniejszej sprawie, powinny być rozpatrywane według zasad wskazanych w art. 226 k.c., nie zaś według reguł określonych w przepisach dotyczących bezpodstawnego wzbogacenia. Sąd Najwyższy w wyroku z 2 dnia 2 lutego 2000 roku (II CKN 704/98, Legalis numer 218561) stwierdził, że przepis art. 226 k.c. stanowi *lex specialis* w stosunku do norm regulujących bezpodstawnie wzbogacenie , co oznacza , że nie zachodzi tu kumulatywny zbieg norm.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o drogach publicznych wynika, że budowa lub przebudowa dróg publicznych spowodowana inwestycją niedrogową jest w gestii inwestora tego przedsięwzięcia. Powodowie : J. N. i M. K. (1) zrealizowali bezumownie inwestycję niedrogową. Przedmiotem inwestycji nie była bezpośrednio budowa projektowanej drogi dojazdowej lecz inwestycja niedrogowa – stacja paliw, do której musieli wybudować zjazd z obwodnicy i drogę dojazdową do tej inwestycji na działce nr (...) tj. na projektowanej drodze publicznej stanowiącej własność Miasta W. od 2010 roku , o czym w ocenie Sądu powodowie wiedzieli (już w dniu zakupu działki od T. i E. P. tj. dnia 20.04.2011 r. a już na pewno wiedzieli o tym w dniu 5 maja 2012 r. zawierając z Państwem P. umowę cesji wierzytelności w celu otrzymania odszkodowania). Powodowie zatem wybudowali drogę na swój koszt i na własne ryzyko w 2012 roku uprzednio nieskutecznie starając się o uzyskanie od Burmistrza Miasta W. zgody na dysponowanie działką (...) (pisma powodów z dnia 28 marca 2012 r. w którym oświadczyli, że nakłady na realizację budowy drogi zostaną przez nich poniesione i nieodpłatnie przekazane na rzecz Gminy i odpowiedzi Burmistrza Miasta W. z 23 kwietnia 2012 r.). 10 października 2012 roku uzyskali zgodę Starostwa na budowę drogi składając oświadczenie, że posiadają prawo do dysponowania nieruchomością -co wynika z uzasadnienia do decyzji Starostwa Powiatowego z dnia 10.10.2012 r.(k.185-186). Należy zatem uznać, że powodowie czyniąc nakłady byli samoistnymi posiadaczami w złej wierze w rozumieniu art. 226 § 2 k.c.

Nieuzasadniony w ocenie Sądu jest obecny zarzut powodów, że dokonywali nakładów będąc właścicielami nieruchomości, której dotyczyły nakłady , ujawnionymi w księdze wieczystej. Co prawda z art. 3 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o księgach wieczystych i hipotece wynika domniemanie, że prawa jawne z księgi wieczystej są wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym, to nie może być w sprawie obojętne, że w myśl art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 31 sierpnia 1997 r., o gospodarce nieruchomościami, działki gruntu wydzielone pod drogi publiczne: gminne, powiatowe, wojewódzkie , krajowe – z nieruchomości, której podział został dokonany na wniosek właściciela, przechodzą już z mocy prawa odpowiedni na własność gminy, powiatu, województwa lub Skarbu Państwa z dniem , w którym decyzja zatwierdzająca projekt podziału stała się ostateczna, a orzeczenie o podziale prawomocne. W niniejszej sprawie nastąpiło to w dniu 7 kwietnia 2011 r. W świetle ustaleń Sądu, o których zresztą mowa wyżej, powodowie mieli świadomość, że sporna działka (...) przeznaczona pod drogę publiczną, o czym sami zresztą pisali do pozwanego w 2012 roku z prośbą zezwolenie na dysponowanie działką na cele budowlane. Obecnie, w ocenie Sądu zgłaszają takie zarzuty jedynie na użytek niniejszego postępowania.

W świetle art. 226 § 2 k.c. samoistny posiadacz w złej wierze może żądać jedynie zwrotu nakładów koniecznych, i to tylko o tyle , o ile właściciel wzbogaciłby się bezpodstawnie jego kosztem. W ocenie Sądu nakłady poniesione przez

powodów na sporną nieruchomość nie miały charakteru nakładów koniecznych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego trafnie podniesiono, że dla uznania nakładu za konieczny nie wystarczy wykazanie, że służy on normalnemu korzystaniu z rzeczy. Trzeba bowiem stwierdzić, że bez nakładu dana rzecz z istoty swej nie mogłaby służyć swemu przeznaczeniu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 października 2003 roku, III CKN 402/01, Legalis numer 62461). Sporna nieruchomość była jedynie przeznaczona na drogę publiczną, zaś powodowie nie ponieśli nakładów koniecznych na istniejącą już drogę ale tą drogę przez poniesienie nakładów wybudowali. Powodowie podjęli znaczny wysiłek organizacyjny i finansowy związany z inwestycją niedrogową, planowaną przez powodów z pełnym finansowaniem budowy układu komunikacyjnego w związku ze spodziewanymi własnymi zyskami – sprzedażą stacji paliw (...). Bez wybudowania przedmiotowej drogi sprzedaż stacji paliw, jej funkcjonowanie byłoby niemożliwe. J. N. zresztą zeznał, że godził się wraz z M. K. (1) na poniesienie kosztów budowy drogi, bo wiedzieli, że będą mogli sprzedać stację paliw.

Zwrócić należy również uwagę na fakt, że powodowie nie wystosowali podobnego powództwa przeciwko (...) Zarządowi Dróg Wojewódzkich w P., mimo tego, że również poczynili nakłady na zrealizowanie inwestycji drogowej – zjazdu z obwodnicy W. na projektowaną drogę wewnętrzną, a szacowany koszt tej inwestycji według zapisów w umowie określono na kwotę 300.000 złotych (k.74-v). Zapewne nie, bo mieli zawartą umowę z (...) w P. w rozumieniu treści art. 16 ustawy o drogach publicznych. Zawarcie takiej umowy z powodami było też w interesie pozwanego i dlatego w 2012 r. złożył wniosek o dołączenie tych działek do księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości gminy i wskazywał, że działka (...) została wydzielona pod drogę publiczną.

Wobec powyższych ustaleń Sąd w pkt 1 wyroku oddalił powództwo.

O kosztach procesu sąd orzekł, jak w punkcie 2 sentencji, obciążając nimi solidarnie powodów jako stronę przegrywającą proces (art. 98§1kpc) zobowiązując ich do zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 13.800 zł. Na koszty te składa się koszt opinii biegłego, na którą pozwany wpłacił zaliczkę w łącznej wysokości 3.000 złotych, a także koszty zastępstwa procesowego w wysokości 10.800 zł stanowiących wynagrodzenie adwokata zgodnie z § 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokatów z dnia 22 października 2015 r. (punkt 2 sentencji).

Sędzia Jolanta Czajka-Bałon